

vedtager det ene Ting et Program i Beslutningsform, som det maaske var Regeringen umuligt at gennemføre i det andet Ting i en nogenlunde overskuelig Fremtid, vilde det dog vistnok ogsaa være en noget vovelig Historie. Endvidere forekommer det mig at være det naturligeste, at det bliver Regeringen og det Parti, hvortil Regeringen støtter sig, der frit affatter Programmet for sin Virksomhed, og at de Vedtagelser af Programmet, der kunne foretages paa Rigsdagen, naturligt maa være positive Lovforslag, byggede paa det Program, hvorom Regeringen er enig med de ledende Partier.

Af disse og endnu flere Grunde, som jeg ikke skal komme ind paa for ikke at være vidtløftig, kan jeg ikke tilraade at stemme for det af de Herrer Socialdemokrater stillede Ændringsforslag.

Jeg vender mig derefter til det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (H. L. Møller). Det ærede Medlem udtalte, at det var urigtigt af mig at præsentere mig og mit Parti som de forfulgte Uskyldigheder, idet vi havde det fulde Medansvar i den Skandale, som havde fundet Sted, og i den Ulykke, som var overgaaet vort Folk, og det ærede Medlem mente, at jeg i mit første Foredrag ikke havde taget tilbørligt Hensyn i saa Henseende. Jeg tror, at det ærede Medlem har absolut Uret i det Stykke. Jeg tror, at hvis det ærede Medlem vil gøre sig den Ulejlighed at læse mit Foredrag igennem, vil han se, at jeg gentagne Gange har udtalt min Sorg over, hvad der er sket, og har udtalt, at jeg ikke vilde fritage mit Parti for Ansvar og Kritik overfor, hvad der i saa Henseende er sket. Men det, som jeg har gjort, er, at jeg har advaret imod, at man i denne for vort Folk saa alvorlige og tunge Tid skulde benytte denne Skandale i Partipolitikens Tjeneste, og i saa Henseende har jeg nævnt enkelte Eksempler paa Pressemisbrug, som viste, at man var inde paa denne Vej, og jeg advarede stærkt imod at fortsætte paa denne Maade, da det vilde blive til Skade for Folk og Land.

I øvrigt glæder det mig at høre, at det ærede Medlem ikke ønsker en Højre-Regering, men er enig i, at man skal have en parlamentarisk Regering. Det var en Udtalelse, der staar i stærk Modsætning til adskillige Røster, som have lydt fra Højres Side.

Den ærede Ordfører for Ændringsforslaget spurgte mig, hvad det er for Op-gaver, Befolkningen venter paa, saadan

som det udtrykkes i Flertallets Forslag til Beslutning, og sagde, at det var uldent, at der kunde lægges mangt og meget ind i disse Ord, og at han ikke vidste, hvad det var, men tænkte sig Muligheden af, at disse Ord maaske kunde rumme Tanken om en Ordning af vort Forsvarsvæsen. Jeg skal dertil sige, at det er ganske rigtig opfattet, det ligger i disse Ord: De Reformere, som Folket venter paa. Der ligger selvfølgelig ogsaa mere, der ligger ogsaa deri, at der er adskilligt tilbage af Venstres Program, som endnu ikke er opfyldt, adskillige af de Reformkrav, som Venstre har stillet gennem Tiderne. Men først og fremmest staar jo Forsvarssagen nu paa Programmet, det er en Sag, som jo ogsaa er bleven særlig aktuel, idet Forsvarskommissionen for nylig har afgivet sin Betænkning. Denne Sag maa og skal komme til sin Løsning i en nær Fremtid, deri er jeg ganske enig med det ærede Medlem. Noget andet er jo dette, om vi ere enige om den Maade, hvorpaa denne Sag skal løses, det er jeg foreløbig tilbøjelig til at tvivle noget om, men jeg ved det jo ikke. Vi vide allesammen, at denne Sag er en af de alvorligste og vanskeligste at have med at gøre, og der skal gode Kræfter til at tage det Spørgsmaal op og bringe det til sin Løsning, men netop fordi denne Sag er saa alvorlig og saa vanskelig, er det ogsaa, at jeg i mit første Foredrag hævdede saa stærkt, som jeg gjorde, at skulde man tænke sig en Fortsættelse af den rolige Udvikling, en Udvikling, der ikke gjorde Brud, og skulde man tænke sig, at det store og gode Reformarbejde, som har været saa vel begyndt, i en Aarrække skulde fortsættes, maatte man have en Regering, der støttede sig til Flertallet i dette Ting, og der er vist heller ingen, der kan antage, at en Regering, som ikke har det faste Grundlag, at den støtter sig til Flertallet i dette Ting, vilde kunne være i Stand til at løse dette store, vanskelige Forsvarsspørgsmaal.

I det Ændringsforslag, som det ærede Medlem er Ordfører for, slaas der meget stærkt paa, at Forsvarssagen skal løses paa Grundlag af den ansvarlige Sagkunds-kabs Krav. Ja, derom skal jeg sige dette, at jeg har megen Respekt for Sagkunds-kaben, men det forekommer mig, at i den Beslutning, den ærede Ordfører anbefaler, tales der om ansvarlig Sagkunds-kab paa en saadan Maade, at jeg i hvert Fald ikke er i Stand til at følge ham. Sagen er jo nemlig den, at Sagkunds-kaben vil altid være tilbøjelig til, hvor der er Tale om, at det er Statskassen, der skal bære Ud-